

Sag kan optræde som Autoritet, enten som en gammel erfaren Hærfører eller som en udmærket dygtig Ingenieur, og han er altsaa noget afhængig af de Opinioner, der færdes omkring ham, og som han selv har betegnet som Fæstningsværmeri. Den høitærede Minister befinder sig her paa en Ekstraaplan, han holder paa en Befæstning, der skal koste 14 Millioner Kroner, men han kan ikke sige, hvorledes det skal være, han kan ikke engang sige, om Udgifterne i nogen Grad ville slaa til. Han indrømmer, at Beløbet er kalkulatorisk, men hvad der er kalkulatorisk, er navnlig i Foretagender af den Slags illusoriske. Nu har Folkethingets Mindretal givet et Stød til at føre den høitærede Minister bort fra det, der er hans personlige Drøst og Plan. Den Befæstning af Kjøbenhavn, som Mindretallet foreslaar, er nemlig ikke den, som Ministeren foreslaar, det er en meget større og stærkere Befæstning, en Befæstning, der vil koste mindst 35 Millioner Kroner, medens den af den høitærede Minister foreslaaede anslaaes til 14 Millioner Kroner, og ihvorvel den høitærede Minister har udtalt sig imod en saadan Befæstning, saa er det dog et befrygte, naar en saadan Plan støttes fra alle Sider her i Rigsdagen eller i det Mindste fra nogle Sider og det formaaende Sider, at det da vil blive den, som enten den høitærede Minister eller hans Efterfølger — thi han venter vissefelig ikke at blive Minister i 7 Aar — kommer til at udføre, og derved kommer jeg da ind paa den store Fæstningsplan, om hvilken den høitagtede Minister indrømmer, at en stærk Befæstning om Kjøbenhavn vil binde Halvdelen af Felthæren, saa at vi altsaa kun vilde kunne rykke mod Fjenden med den halve Styrke. Lad os nu tænke os det heldigste Tilfælde, at vi faae alle vore Tropper samlede paa Sjælland, altsaa 30,000 Mand, saa vil altsaa kun Halvdelen deraf kunne rykke ud, og efter den høitærede Ministers egen Erklæring ville vi altsaa kun have 15,000 Mand til at møde den ilandsigtende Fjende med; men det vil være overordentlig uheldige Vilkaar, thi han vil altid komme med flere end 15,000 Mand. Men naar det nu altsaa ikke lykkes den svage, udrykkende Styrke at slaa Fjenden tilbage og kaste ham i Vandet ved det første Landgangsforseg, hvad saa? Ja, saa siger man, saa gaar Hæren tilbage til Kjøbenhavn, og naar den har rekreeret sig, saa rykker den ud igjen og slaa Fjenden. Ja vi have Lov til at forudsætte temmelig meget om vor eventuelle Fjende, vi kjende ham ganske godt, og vi have Lov til at tillægge ham adskillige tvivlsomme og mindre gode Egenstaber, men der er en Egenstab, som vi sandelig ikke maa tilligende ham, og det er at være dum. Han er meget klogere end vi, og han vil indrette sit Angreb saaledes, at han kan knuse os, dersom han vil, det kan man være fuldstændig sikker paa. Altsaa, dersom det lykkes ham at gaa i Land og jeg kan ikke befale Armeen at

slaa ham tilbage ved Landgangsforseg, og jeg kan allermindst befale Halvdelen af Armeen at gjøre det — saa gaar han ikke frem, men befæster sig paa sit Landgangspunkt, lader sine Tropper hvile ud, sender sine Transportskibe hjem og henter den samme Styrke een Gang, eller om han vil to Gange til, og naar han saa har gjort det, rykker han frem, men i saa Tilfælde gad jeg vide, hvad der er for vor Hærs at gjøre Andet end at gaa tilbage til Kjøbenhavn, som han saa indesslutter. Jeg tror ikke, han vil befrygte Byen, thi hvorfor skulde han slæbe Beleiringsstyks herover, det behøves ikke, han kan jo udhungre Byen, og det vil han gjøre, og saa have vi det store Anlæg, der nu foreløbig er anslaaet til 35 Millioner Kroner, men som nok vil stige til 45—50 Millioner Kroner, inden det bliver udført, til at forlænge Danmarks Liv, men hvorlænge? Nogle Ager eller nogle Maaneder. Desuden er der jo ved dette Foretagende ogsaa taget noget Hensyn til det moralske Indtryk, det vil gjøre, og jeg indrømmer fuldstændig de Herrer Officerer, at Hæren vil være særdeles tilfreds med at have en stærk Fæstning i Nyggen, det kan man ikke fortænke den i, det er en fuldstændig naturlig Ting; men Tilstedeværelsen af denne Fæstning vil ogsaa gjøre noget Indtryk andre Steder, og i den Henseende er jeg enig med det ærede 2det kongevalgte Medlem (Andræ), at den største Fare, Danmark løber, mine Herrer, er en Deling ved Store Belt. Naar en æret Læser fra Sydhjælland igaar sagde, at, naar Kjøbenhavn er tabt, var Danmark tabt, saa siger jeg Ja, men naar Sjælland er tabt, er Danmark ogsaa tabt (Nei). Jo, saa er der ikke Andet for Sjælland, Lolland, Falster og Møen at gjøre end, som det ærede 2det kongevalgte Medlem igaar sagde, at vi maa tilfalde Sværrig som herrløst Guds. Vi blive paa den Maade Skandinaver, og det er altid bedre end at blive Lybskere, det indrømmer jeg villig; men det havde været bedre, om vi saa vare blevne det paa den Tid, da vi kunde blive det som Danske, thi under den Forsudsætning, jeg har nævnt, blive vi det ikke som Danske, men som Sydsvenste. Det forekommer mig, mine Herrer, at man ved at slutte sig til dette store Foretagende, som jo ikke er gjort med denne Betænkning eller med Vedtagelsen af dette Lovforslag, som i en lang Aarække idelig og ideelig vil koste store Pengesummer, uvilkaarlig vil vække Utilfredshed i den Provinds, som ser, at der ikke bliver gjort det Allermindste for at forsvare den, medens alt Forsvaret lægges paa Kjøbenhavn, paa den yderste Grændse af Riget. Jeg siger, at vi derved ville give et farligt Stof til Utilfredshed og til Misfornøielse, som man ikke vil forsømme at benytte. Hvad dernæst angaar det Indtryk, som det vil gjøre paa selve Hæren, da beber jeg udtrykkelig bemærket, at jeg ikke i allerførste Maade betvivler nogen dansk Soldats eller Officers Mod og Lapperhed; men man